

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/352/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1111244450
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 12. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Král
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1111244450.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Krála a členov senátu JUDr. Martina Murgaša a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobkyne: C. E., E.. XX.XX.XXXX, I. P. Q.. Č.. XX, I., zastúpená: FUTEJ & Partners, s.r.o., Radlinského č. 2, Bratislava, IČO: 35 955 341, proti žalovanej: Slovenská republika, zastúpená Národnou bankou Slovenska, ul. Imricha Karvaša č. 1, Bratislava, IČO: 30 844 789, o náhradu škody vo výške 47.907,41 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 08. decembra 2014, č. k. 12C/181/2011-193, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e** .
Žalovanej nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala uložiť žalovanej povinnosť zaplatiť jej sumu 47.907,41 eur s 9,25 % úrokom z omeškania ročne od 19. apríla 2011 do zaplatenia titulom náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom Národnej banky Slovenska podľa zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov a zároveň zamietol návrh žalobkyne zo dňa 10.01.2014 na podanie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie. Svoje rozhodnutie v časti výroku, ktorým žalobu na zaplatenie istiny 47.907,41 eur s príslušenstvom zamietol odôvodnil právne ust. § 3 ods. 1, § 3 ods. 2, § 9 ods. 1, § 15 ods. 1, § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov a vecne tým, že žalobkyňa v konaní vznik škody a nesprávny úradný postup žalovanej, ako ani príčinnú súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom nepreukázala. Uviedol, že žalobkyňa v konaní nepreukázala ani existenciu škody ako majetkovej ujmy, ale ani namietaný nesprávny úradný postup žalovanej, keď v návrhu riadne nešpecifikovala, v čom konkrétne mal spočívať nesprávny úradný postup žalovanej vo vzťahu k jej osobe, neuviedla akým konaním alebo nekonaním mala žalovaná porušiť konkrétne povinnosti, akú konkrétnu činnosť zanedbala a mala vykonať, neuviedla ani v akom období sa mala dopustiť prípadnej nečinnosti alebo priet'ahov v konaní, všetko vo väzbe na jej osobu a vznik majetkovej ujmy. Poukázal na skutočnosť, že žalobkyňa doplnila žalobu podaním zo dňa 11.04.2013, v ktorom mal byť podľa vyjadrenia jej právneho zástupcu špecifikovaný nesprávny úradný postup žalovanej z vecného a časového hľadiska a preto z tejto špecifikácie vychádzal s tým, že nesprávny úradný postup žalovanej mal spočívať v oneskorenom zistení neaktuálnosti údajov zahrnutých do Prospektu investície, a tým neplatnosti Prospektu investície a následnom oneskorení zakázania činnosti Družstva, prijatí nedostatočných opatrení na nápravu protiprávneho stavu po zisteniach v Prerokovaní nedostatkov podľa zápisu zo dňa 24.08.2007 a v prijatí nedostatočných opatrení na nápravu protiprávneho stavu po zistení závažných pochybení obchodníka pri činnosti voči Družstvu. K tvrdeniu žalobkyne, že sa žalovaná dopustila nesprávneho úradného postupu tým, že oneskorene zistila neaktuálnosť údajov

zahrnutých do Prospektu investície, a tým neplatnosť Prospektu investície a následne oneskorene zakázala činnosť Družstva, uviedol, že dohľad Národnej banky Slovenska nad činnosťou Družstva ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt bol regulovaný zákonom č. 566/2001 Z. z. v obmedzenom, resp. vymedzenom rozsahu, spočívajúcom v kontrole tých povinností uložených vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt zákonom (zverejnenie schváleného Prospektu investície pred začatím verejnej ponuky, plnenie informačných povinností, predloženie na posúdenie oznámenia o verejnej ponuke majetkových hodnôt, dodržiavanie ustanovenia § 126 ods. 5 zákona č. 566/2001 Z. z.) s tým, že k takým povinnostiam patrila počnúc od 01.01.2009 i povinnosť aktualizácie Prospektu investície podľa § 125c ods. 1, v spojení s § 127 ods. 4 zákona č. 566/2001 Z. z. a počnúc od 01.06.2010 povinnosť dodržiavania Prospektu investície podľa § 129 ods. 3 zákona č. 566/2001 Z. z., pričom v prípade nastania novej významnej skutočnosti, vecnej chyby alebo nepresnosti týkajúcej sa údajov zahrnutých do Prospektu investície, ktorá by mohla ovplyvniť správne hodnotenie majetkových hodnôt, malo Družstvo tieto uviesť v dodatku Prospektu investície. Poukázal na skutočnosť, že povinnosť aktualizácie Prospektu investície sa vzťahovala primárne na Družstvo, ktoré malo v takom prípade vypracovať dodatok Prospektu investície a predložiť ho na schválenie Národnej banke Slovenska a ak štatutárny orgán Družstva nesplnil povinnosť a o nových významných skutočnostiach nepredložil dodatok k Prospektu investície, Národná banka Slovenska mohla tieto skutočnosti zistiť až s určitým časovým odstupom, najmä pri plnení zákonom uloženej periodickej informačnej povinnosti Družstva s tým, že nie je možné opomenúť, že štatutárny orgán Družstva počas celej doby verejnej ponuky zodpovedal za pravdivosť a úplnosť údajov v Prospekte investície (§ 128 ods. 1 písm. h/ zákona č. 566/2001 Z. z.), pričom schválenie Prospektu investície nemalo za následok aj schválenie Zmluvy o riadení portfólia, ktorá bola zaradená do zoznamu zmlúv zabezpečujúcich odbyť výrobkov vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt alebo realizáciu poskytovaných služieb, ktoré poskytuje (§ 128 ods. 1 písm. a/ bod 10 zákona č. 566/2001 Z. z.); nakoľko Národná banka Slovenska nemala právomoc vykonávať dohľad nad celkovou činnosťou Družstva. Uviedol, že Družstvo až do 15.04.2010, kedy požiadalo o preskúmanie postupu obchodníka s cennými papiermi, nesignalizovalo Národnej banke Slovenska zhoršenie jeho finančnej situácie, príp. nedostatky v činnosti obchodníka s cennými papiermi s tým, že pri výkone dohľadu na mieste samom v dňoch 20.04. do 06.05.2010 Národná banka Slovenska zistila zmeny v údajoch v Prospekte investície, ktoré by mohli ovplyvniť hodnotenie majetkových hodnôt, s následkom neaktuálnosti Prospektu investície, nie však jeho neplatnosti (ako sa mylne domnievala žalobkyňa), pretože zo žiadnych ustanovení zákona č. 566/2001 Z.z. nevyplýva neplatnosť Prospektu investície pre neaktuálnosť jeho údajov (tá sa vzťahuje len na Prospekt cenných papierov podľa § 123 zákona č. 566/2001 Z.z.). Poukázal na skutočnosť, že Národná banka Slovenska vyzvala Družstvo na predloženie žiadosti o schválenie dodatku Prospektu investície a ako vyplýva z jej rozhodnutia zo dňa 26.08.2010, č. F.-XXXX/X-X/XXXX, Družstvo predmetnú žiadosť Národnej banke Slovenska síce predložilo, táto však neobsahovala všetky náležitosti podľa zákona č. 747/2004 Z. z., pričom rovnaké nedostatky mal aj dodatok Prospektu investície v zmysle zákona č. 566/2001 Z. z. a tieto neboli i napriek viacnásobnému predĺženiu lehoty na doplnenie žiadosti a dodatku odstránené a konanie bolo zastavené. Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že Národná banka Slovenska medzičasom iniciovala konanie o uložení sankcie podľa § 144 ods. 4 zákona č. 566/2001 Z. z. za porušenie ustanovení § 129 ods. 3 citovaného zákona, ktoré ukončila vydaním rozhodnutia dňa 30.05.2011, č. F.-XXXXX-X/XXXX a ktorým zakázala Družstvu predaj majetkových hodnôt, z čoho vyplýva, že konala v rámci svojich oprávnení stanovených zákonom a v jej postupe nezistil namietaný nesprávny úradný postup. K tvrdeniu žalobkyne, že nesprávny úradný postup žalovanej spočíval v prijatí nedostatočných opatrení na nápravu protiprávneho stavu po zisteníach v Prerokovaní nedostatkov podľa zápisu zo dňa 24.08.2007 uviedol, že predmetom konania je nesprávny úradný postup žalovanej a nie obchodníka s cennými papiermi; preto v priamej príčinnej súvislosti s ním mohla vzniknúť škoda len Družstvu a nie žalobkyňi, ktorá nebola v žiadnom záväzkovom, ani inom vzťahu s obchodníkom s cennými papiermi, nakoľko účastníkom vzťahu vzniknutého na základe zmluvy o riadení portfólia bolo len Družstvo, a preto z tohto právneho vzťahu potom vyplývali práva a povinnosti len jeho účastníkom. Poukázal na skutočnosť, že dohľad Národnej banky Slovenska bol limitovaný zákonom č. 566/2001 Z. z. a preto informácie a podklady, ktoré mala Národná banka Slovenska zisťovať v rámci predmetu dohľadu podľa § 135 ods. 2 a § 137 ods. 2 zákona č. 747/2004 Z. z. o dohľade, sa vzťahovali výlučne ku konkrétnemu druhu dohliadaného subjektu, v danom prípade Družstvu ako vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt, so zohľadnením jemu zákonom vymedzených povinností, keď zákon Družstvu neukladal povinnosti v oblasti obmedzenia a rozloženia rizika, prípadne krytia rizika s tým, že Národná banka Slovenska na základe údajov o štruktúre majetku Družstva k 31.12.2005 a 31.12.2006 síce zistila nedostatky v oblasti dodržiavania Prospektu investície, avšak podľa

právnej úpravy platnej v danom období (rok 2007) nemohla uložiť Družstvu sankciu, pretože povinnosť dodržiavať Prospekt investície sa v tom čase na vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt nevzťahovala. Uviedol, že Národná banka Slovenska ako štátny orgán, ktorého činnosť je všeobecne regulovaná článkom 2 ods. 2 Ústavy SR, nemohla konať nad rámec, rozsah a spôsob stanovený zákonom a preto zistené nedostatky a nezrovnalosti v činnosti Družstva prerokovala na stretnutí s členmi štatutárneho orgánu Družstva dňa 24.08.2007 a súčasne dala odporúčania na nápravu tohto stavu a preto v danom období (po 24.08.2007) nemohla pristúpiť k uloženiu peňažnej sankcie, pozastaviť alebo zakázať predaj majetkových hodnôt za nedodržiavanie Prospektu investície podľa § 144 ods. 4 zákona č. 566/2001 Z. z., ktoré oprávnenia použila pri zistení neaktuálnosti Prospektu investície po 01.06.2010. Nestotožnil sa s argumentáciou žalobkyne, že žalovaná sa dopustila nesprávneho úradného postupu tým, že prijala nedostatočné opatrenia na nápravu protiprávneho stavu po zistení závažných pochybení obchodníka s cennými papiermi pri činnosti voči Družstvu, z dôvodu absencie priamej príčinnej súvislosti s prípadnou škodou na strane žalobkyne s tým, že z listinných dôkazov, najmä jednotlivých rozhodnutí Národnej banky Slovenska o uložení pokuty vo výške 500.000,- Sk (rozhodnutie zo dňa 08.01.2008, č. F. XXXX/X/XXXX), vo výške 300.000,- Sk (rozhodnutie zo dňa 20.08.2008, č. F.-XXXX-X/XXXX) je zrejmé, že Národná banka Slovenska činnosť obchodníka s cennými papiermi sledovala, pričom nebolo jej povinnosťou informovať Družstvo o výsledných zisteniach, nakoľko § 2 ods. 2 zák. č. 747/2004 Z. z. o dohľade ustanovuje, že dohľad nad dohliadanými subjektmi je neverejný a konanie pred Národnou bankou Slovenska vo veciach dohľadu je rovnako neverejný. Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že účastníkom v konaní o uložení pokuty alebo inej sankcie alebo opatrenia na nápravu, je len dohliadaný subjekt alebo iná osoba, ktorej sa má pokuta, prípadne sankcia uložiť a vzhľadom na záväzkový vzťah medzi obchodníkom s cennými papiermi a Družstvom, založený Zmluvou o riadení portfólia, bolo primárne povinnosťou Družstva, ktoré malo všetky dostupné informácie o činnosti obchodníka, aby zabezpečilo priamu kontrolu plnenia jeho povinností a dohľad nad jeho činnosťou voči Družstvu s tým, že bolo zároveň povinnosťou žalobkyne ako členky Družstva, aktívne a včas sa zaujímať o svoje práva a ich výkon voči Družstvu a jeho orgánom v zmysle zásady „práva patria bdelym“ a zamedziť tak znehodnoteniu, príp. nevykonalnosti svojich majetkových a iných práv súvisiacich s Družstvom. K listinným dôkazom týkajúcich sa vzťahu medzi Družstvom a obchodníkom s cennými papiermi, ktoré založila do súdneho spisu žalobkyňa uviedol, že sa s nimi oboznámil, avšak bližšie ich nevyhodnocoval, nakoľko predmetom konania nebol nesprávny úradný postup žalovanej pri výkone dohľadu nad obchodníkom s cennými papiermi. Poukázal na skutočnosť, že Úrad pre finančný trh, rozhodnutím zo dňa 21. marca 2002 schválil PODIELOVÉMU DRUŽSTVU SLOVENSKE INVESTÍCIE (ďalej len „Družstvo“) Prospekt investície, v ktorom Družstvo vyhlásilo, že skutočnosti v ňom uvedené sú úplné a pravdivé s tým, že Úrad pre finančný trh v upozornení zo dňa 13. mája 2003 Družstvo upozornil, že podľa § 127 ods. 4 a § 122 ods. 5 zák. č. 566/2001 Z.z. vo vtedy účinnom znení, nebol povinný preverovať pravdivosť alebo hodnovernosť údajov uvedených v Prospekte investície, s výnimkou identifikačných údajov vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt a oprávnenosti osôb podpisujúcich Prospekt, z dôvodu vykonávania dohľadu nad činnosťou vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt, ale nie dohľadu nad celkovou činnosťou Družstva s tým, že dňa 2. júna 2008 uzavrelo Družstvo s obchodnou spoločnosťou CAPITAL INVEST, o.c.p., a.s. v likvidácii, Poľná č. 1, Bratislava, IČO: 35 828 749 (ďalej „obchodník s cennými papiermi“) Zmluvu o riadení portfólia, podľa ktorej sa obchodník s cennými papiermi, ako obhospodarovateľ, zaviazal riadiť portfólio Družstva ako jeho klienta v súlade so schváleným Prospektom investícií a jeho dodatkami, čo v sebe zahŕňalo hospodárenie s portfóliom klienta, na základe rozhodnutia obhospodarovateľa, sledovanie a vyhodnocovanie spravovaného portfólia, obstarávanie predaja cenných papierov z portfólia klienta, uschovávanie a správu cenných papierov, optimalizáciu portfólia, poskytovanie konzultácií a finančných analýz a obchodník s cennými papiermi sa zaviazal zabezpečiť mieru zhodnotenia portfólia klienta vo výške 8 % ročne. Súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí poukázal na skutočnosť, že Národná banka Slovenska, na základe kontroly vykonanej v roku 2007, rozhodnutím zo dňa 08. januára 2008, č. F.-XXXX-X/XXXX, uložila obchodníkovi s cennými papiermi pokutu vo výške 500.000,- Sk za porušenie ust. § 54 ods. 2, § 73 ods. 1 písm. a/, § 74 ods. 1, § 74 ods. 7 písm. b/ zák. č. 566/2001 Z. z. (ktoré bolo zrušené rozhodnutím druhostupňového správneho orgánu - Bankovej rady NBS - č. M. XXX/XXXX, zo dňa 07.05.2008), rozhodnutím zo dňa 20. augusta 2008, č. F.-XXXX-X/XXXX uložila obchodníkovi s cennými papiermi opätovne pokutu vo výške 300.000,- Sk za porušenie ustanovení § 54 ods. 2, § 73 ods. 1 písm. a/, § 74 ods. 1, § 74 ods. 7 písm. b/ zákona č. 566/2001 Z. z., pričom medzičasom Národná banka Slovenska rozhodnutím zo dňa 22.04.2008, č. F.-XXXX-X/XXXX-Z., zmenila podľa § 59 ods. 4 zákona č. 566/2001 Z. z. obchodníkovi s cennými papiermi povolenie na poskytovanie investičných služieb, udelené rozhodnutím zo dňa 22.04.2003 a povolila, okrem iného,

poskytovanie investičnej služby podľa § 6 ods. 1 písm. d/, v spojení s § 5 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ zákona č. 566/2001 Z. z. s obmedzením podľa § 59 ods. 3 tohto zákona a poskytovanie investičných služieb, investičných činností a vedľajších služieb podľa § 6 ods. 1 a 2, v spojení s § 5 ods. 1 zákona č. 566/2001 Z. z. v špecifikovanom rozsahu. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí ďalej uviedol, že po obdržaní výpovede obchodníka s cennými papiermi zo zmluvy o riadení portfólia zo dňa 30.03.2010, Družstvo požiadalo listom zo dňa 15.04.2010 Národnú banku Slovenska o preskúmanie postupu obchodníka s cennými papiermi a o výkon dohľadu na mieste, dôvodiac tým, že výpoveďou zmluvy sa Družstvo dostalo do zložitej situácie, pretože obchodník s cennými papiermi zabezpečoval pre Družstvo odbyť výrobkov, Družstvo muselo pozastaviť prijímanie nových členských vkladov od existujúcich alebo nových členov, ako aj pozastaviť vyplácanie vyrovnacích podielov pre vystupujúcich členov, vyplácanie deklarovaných výnosov z prijatých členských vkladov a ostatných peňažných súm prijatých od svojich členov a ďalším listom zo dňa 23.04.2010 žiadalo Družstvo Národnú banku Slovenska o zjednanie nápravy v činnosti obchodníka s cennými papiermi, pretože tento si neplnil svoje základné povinnosti voči Družstvu ako subjektu dohliadanému zo strany Národnej banky Slovenska, spočívajúce v zabezpečení zhodnotenia finančných prostriedkov jemu zverených do správy. Poukázal na skutočnosť, že v súvislosti s oznámením Družstva zo dňa 10.05.2010 o tom, že ročná finančná správa Družstva za rok 2009 bola uverejnená na internetovej stránke, Národná banka Slovenska upozornila Družstvo listom zo dňa 14.05.2010, že ročná finančná správa za rok 2009 neobsahuje náležitosti podľa zákona č. 566/2001 Z. z., žiadala o jej doplnenie a súčasné upozornenie používateľov internetu, že účtovná závierka za rok 2009 nebola overená audítorom a bude v zmysle rozhodnutia predstavenstva Družstva prepracovaná a listom zo dňa 01.06.2010 si Národná banka Slovenska vyžiadala od Družstva bližšie špecifikované doklady, najmä uzavreté kúpne zmluvy, generálne splnomocnenia pre U.. P. Č., U.. Y. O., T. na zastupovanie Družstva, ako aj doklady o finančnom vysporiadaní podľa Zmluvy o kúpe cenných papierov zo dňa 05.10.2009 a dňa 12.07.2010 rozhodnutie o predbežnom opatrení, č. F.-XXXX/XXXX, ktorým podľa § 25 ods. 1 písm. a/ zákona č. 747/2004 Z. z. o dohľade nad finančným trhom uložila obchodníkovi s cennými papiermi povinnosť zdržať sa nakladania s majetkom klientov, ktorý mu bol zverený bez písomného súhlasu Národnej banky Slovenska, keďže na základe oznámenia klientov, najmä Družstva, vzniklo dôvodné podozrenie z možného poškodenia klientov obchodníka s cennými papiermi a napokon Rozhodnutím zo dňa 21.12.2010, č. F.-XXXX-X/XXXX, podľa § 144 ods. 1 písm. l/ zákona č. 566/2001 Z. z. odobrala obchodníkovi s cennými papiermi povolenie na poskytovanie investičných služieb z dôvodov podľa § 156 ods. 2 písm. a/, § 55 ods. 7, 9, § 85 ods. 2, v spojení s § 84 ods. 1 písm. b/, § 76 ods. 2 a § 77 ods. 7 zákona č. 566/2001 Z. z. s tým, že správnosť predmetného rozhodnutia potvrdila v konaní o rozklade Banková rada Národnej banky Slovenska rozhodnutím zo dňa 01.03.2011, č. M.-XXX/XXXX. Uviedol, že Národná banka Slovenska rozhodnutím zo dňa 26.08.2010, č. F.-XXXX/X-X/XXXX, zastavila konanie začaté na žiadosť Družstva o schválenie dodatku k Prospektu investície z dôvodu, že i napriek poskytnutiu dodatočnej lehoty na odstránenie nedostatkov, žiadosť neobsahovala náležitosti stanovené zákonom, pričom správnosť rozhodnutia potvrdila Banková rada Národnej banky Slovenska rozhodnutím zo dňa 07.12.2010, č. M.-XXXX/XXXX a ďalším rozhodnutím zo dňa 30.05.2011, č. F.-XXXXX-X/XXXX, zakázala Družstvu ako vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt predaj majetkových hodnôt podľa § 144 ods. 4 písm. c/ zákona č. 566/2001 Z. z. z dôvodu porušenia ustanovenia § 129 ods. 3, v spojení s § 128 ods. 1 písm. b/, c/, h/ zákona č. 566/2001 Z. z. a § 125c ods. 1, v spojení s § 127 ods. 4 zákona č. 566/2001 Z. z. tým, že zmenou skutočností uvedených v Prospekte investície Družstvo tento prospekt nedodržiavalo, keď sa Národná banka Slovenska dozvedela, že u Družstva nastali také zmeny, pre ktoré sa Prospekt investície stal neaktuálny a Družstvo neurobilo žiadne kroky k náprave a k tomu, aby stav Družstva uviedlo do súladu s údajmi v Prospekte investície a nakoľko zistila, že pri výkone dohľadu na diaľku niektoré skutočnosti nasvedčovali tomu, že neznámym páchatelom bol spáchaný skutok, ktorý by mohol naplniť znaky skutkovej podstaty trestného činu, podala dňa 27.07.2010 trestné oznámenie na Prezídium Policajného zboru, odbor boja proti korupcii Bratislava. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí ďalej uviedol, že Národná banka Slovenska požiadala Družstvo listom zo dňa 26.04.2007 v zmysle § 35 ods. 1 zákona č. 747/2004 Z. z. o dohľade, v spojení s § 126 ods. 5 zákona č. 566/2001 Z. z. o predloženie a/ všeobecnej informácie o investičnej stratégii a štruktúre aktív Družstva a kto aktíva spravuje, b/ štruktúry majetku Družstva k 31.12.2005 a 31.12.2006 s rozčlenením na investičné nástroje, peňažné prostriedky na bankových účtoch, ostatné aktíva a štruktúry záväzkov Družstva, c/ zoznamu všetkých obchodov, ktorými boli do majetku družstva nakúpené a z majetku predané investičné nástroje a iné cenné papiere za rok 2005 a 2006 s informáciou, akým spôsobom boli obchody vykonávané, pričom Družstvo listom zo dňa 09.05.2007 a zo dňa 20.08.2007 predložilo audítorskú správu a konsolidovanú účtovanú závierku za rok 2006 a zároveň reagovalo dňa 02.06.2008 aj na žiadosť o odstránenie nedostatkov náležitostí polročnej správy za I. polrok 2007 a dňa 08.09.2008

vo vzťahu k polročnej finančnej správe za polrok 2008. Uviedol, že Národná banka Slovenska zistila, že majetok vložený do investičných nástrojov Družstva je tvorený podielmi v družstvách EDSI, KPDSI a DDSI a na 98,85% podielom zmenkami emitenta CI HOLDING, akciová spoločnosť a nakoľko v zmysle prijatej investičnej stratégie v Prospekte investície by angažovanosť voči jednému emitentovi nemala prekročiť 30 % podielu na celkových aktívach vyhlasovateľa verejnej ponuky a podiel emitenta CI HOLDING, akciová spoločnosť na celkových aktívach predstavovala 91,45 %, dospela k záveru, že Družstvo v tomto smere nedodržiava Prospekt investície a považovala za vhodné, aby sa v aktívach Družstva nachádzali finančné nástroje aj iných subjektov, ako subjektov nachádzajúcich sa v skupine CI HOLDING, a.s., z dôvodu rozloženia investičného rizika a odporučila zosúladiť štruktúru aktív Družstva podľa schváleného Prospektu investície najneskôr do 31.12.2007 a Družstvo sa zaviazalo zaslať písomné stanovisko o spôsobe riešenia daného stavu do 15.10.2007 s tým, že Družstvo listom zo dňa 29.01.2008 informovalo Národnú banku Slovenska, že počnúc od 01.01.2008 nakupuje do portfólia vždy tri zmenky od troch samostatných právnych subjektov, namiesto doterajšej jednej zmenky jedného emitenta, ktoré opatrenie zabezpečí súlad v rozložení investičného rizika so schváleným znením Prospektu investície. Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia poukázal na skutočnosť, že Okresný súd Bratislava I uznesením zo dňa 11. apríla 2011, sp. zn. 3K/95/2010, právoplatným dňa 5. mája 2011, vyhlásil konkurz na majetok Družstva ako úpadcu, do funkcie správcu ustanovil Mgr. Mareka Letkovského, ktorý dňa 24.08.2011 podal správu o priebehu konkurzu pre účely prvej schôdze veriteľov a v ktorej, okrem iného, k podnikateľskej činnosti Družstva v súvislosti so zmluvou o riadení portfólia uviedol, že nič nenasvedčuje tomu, že by sa obchody uskutočnili v súlade s touto zmluvou, keď dôkazy potvrdzovali, že Družstvo samo nakupovalo cenné papiere a investovalo do viacerých projektov, čím obchádzalo svojho obchodníka s cennými papiermi, ktorý potom nemôže niesť zodpovednosť, nakoľko on sám žiadne prostriedky neprijal a ani neuskutočňoval obchody na účet Družstva s tým, že počas celého svojho fungovania Družstvo pritom poukazovalo na to, že jeho činnosť je pod dohľadom Národnej banky Slovenska, pričom pohľadávky prihlásené do konkurzu, resp. ich masa bola vyššia ako stanovený odhad skutočných vkladov a nachádzali sa medzi nimi aj fiktívne pohľadávky, ktoré však správca konkurznej podstaty nevedel určiť. Poukázal na skutočnosť, že správca konkurznej podstaty oznámil listom zo dňa 20.06.2014, že konkurz prebieha od 19.04.2011, nie je právoplatne skončený, do konkurzu bolo prihlásených cca 2.450 pohľadávok, približne 2.000 veriteľov, ktorí si uplatňujú nároky voči úpadcovi v celkovej výške viac ako 32,5 milióna eur a v záujme úpadcu je vedených približne 200 súdnych konaní, z ktorých väčšina je tvorená uplatnenými nárokmi z odporovateľných právnych úkonov, vykonaných pred vyhlásením konkurzu, ktorými boli niektorí veritelia úpadcu uspokojení na úkor ostatných veriteľov s tým, že žalobkyňa svoju pohľadávku voči Družstvu prihlásila do konkurzu v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 3K/95/2010, ktorá bola správcom konkurznej podstaty v celom rozsahu popretá, z dôvodu ktorého podala incidenčnú žalobu voči správcovi konkurznej podstaty v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 8Cbi/31/2011, ktoré doposiaľ nie je právoplatne skončené. Výrok, ktorým návrh žalobkyne zo dňa 10.01.2014 na podanie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie zamietol odôvodnil právne ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p., čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a vecne nedôvodnosťou podaného návrhu, nakoľko v prejednávanej veci rozhodoval ako súd prvej inštancie, žalobkyňa nežiadala o výklad platnosti právneho aktu Európskej únie, a preto nebol povinný obrátiť sa so žiadosťou na Súdnym dvor Európskej únie a iniciovať tak prejudiciálne konanie o nastolených otázkach s tým, že žalobkyňou navrhovaný postup je neopodstatnený, keďže odpovede na prejudiciálne otázky nie sú potrebné na rozhodnutie o veci. Uviedol, že nakoľko predmetom konania je nárok žalobkyne na náhradu škody z titulu zodpovednosti štátu za tvrdý nesprávny úradný postup Národnej banky Slovenska, ktorý by mal, okrem iného, spočívať aj v zanedbaní jej dohľadu nad činnosťou Družstva ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt, ktorá spadala pod predmet úpravy zákona č. 566/2001 Z. z., do ktorého bola transponovaná smernica Európskeho parlamentu a Rady č. 2003/71/ES zo dňa 04.11.2003 o prospekte, ktorý sa zverejňuje pri verejnej ponuke cenných papierov alebo ich prijatí na obchodovanie, a o zmene a doplnení smernice 2001/34/ES (viď bod 7. zoznamu prebraných právne záväzných aktov EÚ), ktorá sa týka primárne právnej úpravy vzťahujúcej sa k prospektu, ktorý sa zverejňuje pri verejnej ponuke cenných papierov alebo ich prijatí na obchodovanie s tým, že pri smerniciach ako sekundárnych právnych aktoch Európskej únie platí, že štát je povinný prevziať obsah transpozíčného ustanovenia a formulovať ho jasne, presne a transparentne tak, ako je formulovaný obsah samotných preberajúcich článkov smernice a nakoľko označená smernica Európskeho parlamentu a Rady 2003/71/ES bola transponovaná do nášho právneho poriadku, do zákona č. 566/2001 Z. z. a týkala sa primárne oblasti právnej úpravy prospektu zverejňovanom pri verejnej ponuke cenných papierov, a nie pri verejnej ponuke majetkových hodnôt, a bola transponovaná v jej súlade, dospel k záveru, že vo vzťahu k prejednávanej

veci je irelevantné zaoberať sa otázkami uvedenými žalobkyňou v návrhu na začatie prejudiciálneho konania. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a vecne úspechom žalovanej v konaní, ktorej náhradu trov nepriznal, nakoľko o ich priznanie nepožiadala a v konaní jej ani žiadne trovy nevznikli.

2. Proti tomuto rozsudku v časti výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu žalobkyne na zaplatenie istiny 47.907,41 eur s príslušenstvom zamietol, podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.) a navrhla rozsudok v napadnutej časti zmeniť a jej návrhu vo veci samej vyhovieť, resp. rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň žiadala priznať náhradu trov konania. V dôvodoch svojho odvolania namietla, že súd prvej inštancie nezohľadnil, že Národná banka Slovenska nepostupovala v súlade s princípom právneho štátu, ktorého súčasťou je aj princíp právnej istoty, keď základným atribútom je istota subjektov práva, že sa voči nim bude zachovávať právo, a teda orgány verejnej moci budú vo vzťahu k nim postupovať v súlade s ústavou a platnými právnymi predpismi, t. j., že ich postup bude zo strany subjektov práva predvídateľný. Uviedla, že sa spoliehala, že nedôjde ku škode na jej úkor, pretože vychádzala z garancie Národnej banky Slovenska ako orgánu dohľadu a nemohla predpokladať, že dohľad nad Prospektom investície je podľa Národnej banky Slovenska len formálny, resp., že takýto je jeho obsah podľa výkladu odporcu, pretože zákon o dohľade takýmto spôsobom obsah dohľadu nad Prospektom investícií nedefinoval a postup Národnej banky Slovenska bol preto svojvoľný v neprospech každého, ktorý sa na žalovanú z hľadiska stability a ochrany investície spoľahol. Argument žalovanej, že upozornil Družstvo, že vykonáva dohľad nad činnosťou Družstva ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt podľa ust. § 135 ods. 1 zák. č. 566/2001 Z.z., ale nie dohľad nad celkovou činnosťou Družstva posúdila ako úplne irelevantný, nakoľko nemohla mať o takto zúženom dohľade orgánu vedomosť a nesúhlasila so záverom súdu prvej inštancie, že neexistuje príčinná súvislosť medzi škodou a porušením zákonných povinností Národnou bankou Slovenska, spočívajúcim v nesprávnom výkone dohľadu, ktorým bol porušený zák. č. 566/2001 Z.z.. Za obzvlášť nepochopiteľný žalobkyňa považovala záver súdu prvej inštancie, že sa mala viac starať o svoje záležitosti v rámci zásady „právo patrí bdelým“, nakoľko ku škode došlo v rámci porušenia zákonnej povinnosti banky vykonávať zákonom stanovené povinnosti dohľadu a nie v dôsledku toho, že nebola „bdelá“ s tým, že jej nepatrili ani zákonom stanovené právomoci dohľadu nad činnosťou Družstva, ani obchodníka s cennými papiermi, ktorými mohla zabezpečiť dodržiavanie zákona o cenných papieroch, resp. sankciami, k dodržiavaniu zákona porušujúci subjekt donútiť. Uviedla, že povinnosťou Národnej banky Slovenska podľa ust. § 137 ods. 2 Zákona o cenných papieroch je a bolo zisťovanie a vyhodnocovanie informácií a podkladov o skutočnostiach, ktoré sa týkajú dohliadaných subjektov a ich činností, pričom podľa ust. § 135 ods. 1 Zákona o cenných papieroch, ktorý platí v tomto znení už od 1. mája 2007, Družstvo ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt, ako aj obchodník, patrili a patria k povinne dohliadaným subjektom zo strany Národnej banky Slovenska napriek tomu, že žalovaná v priebehu celého konania tvrdila opak a preto mala Národná banka Slovenska zisťovať všetky informácie a podklady o dodržiavaní, resp. nedodržiavaní povolení na činnosť vydaných Národnou bankou Slovenska Družstvu (Prospekt investícií, vydaný vtedajším Úradom pre finančný trh a následne pravidelne kontrolovaný Národnou bankou Slovenska) a obchodníkovi s cennými papiermi s tým, že povinný zákonný dohľad zo strany Národnej banky Slovenska bol dokonca koncipovaný tak široko, že má zisťovať informácie a podklady aj o iných rizikách, ako tých vyplývajúcich z povolení na činnosť, vrátane rizík, ktorým sú vystavené dohliadané subjekty a v rámci nich aj Družstvo činnosťou obchodníka, ako i vrátane rizík, ktoré mohli viesť k ohrozeniu záujmov klientov dohliadaných subjektov, teda aj navrhovateľky. Poukázala na skutočnosť, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 7C/206/2011 bolo výpovedou svedka U. Y. O., T. preukázané, že Národná banka Slovenska už v roku 2007 pri kontrole Družstva zistila, že z hľadiska rizikovosti portfólia má nedostatočne rozložené portfólio, ktoré bolo tvorené zmenkou jediného emitenta, a to spoločnosti CI HOLDING, a. s., ktorý v tom čase akcionársky vlastnil obchodníka s cennými papiermi z čoho vyplýva, že Družstvo malo všetky peňažné prostriedky od nej získané, investované v subjekte personálne a majetkovo prepojenom s obchodníkom a Družstvom a Národná banka Slovenska sa po zistení o rizikovosti portfólia Družstva uspokojila s takou nápravou stavu, že toto portfólio bolo po tomto vytknutí zo strany Národnej banky Slovenska, rozložené namiesto jednej do troch zmeniek, a to

zmeniek vystavených spoločnosťou CI HOLDING, a. s., CI Reality, s.r.o. a GLOBAL production s.r.o., pričom posledné dve spoločnosti boli opäť 100 % dcérskymi spoločnosťami CI HOLDING, a. s. a vo všetkých troch spoločnostiach bol navyše, či už členom predstavenstva alebo konateľom, U. P. Č., vtedajší predseda predstavenstva obchodníka. Uviedla, že Národná banka Slovenska naďalej akceptovala stav, že celé portfólio Družstva je rozložené a investované do prepojených subjektov s CI HOLDING, a. s. a obchodníkom a napriek tomu, že vydala právoplatné sankčné rozhodnutie voči obchodníkovi, v ktorom konštatovala, že obchodník s cennými papiermi vo svojej činnosti, pre svojich klientov a v rámci nich aj výslovne pre Družstvo, porušil zákon o cenných papieroch vo viacerých podstatných ohľadoch, ani po vydaní tohto rozhodnutia, okrem udelenej pokuty vo výške 10.000,- eur, Národná banka Slovenska nevyužila svoje kompetencie v zmysle zákona o cenných papieroch a neprijala žiadne následné kontrolné alebo významnejšie opatrenia (predbežne alebo celkom zakázať činnosť obchodníkovi alebo Družstvu, resp. zrušiť povolenie na činnosť obchodníkovi alebo udeliť sankcie priamo členom predstavenstva alebo obchodníka), následné podcenenie situácie a umožnenie ďalšej činnosti Družstva aj obchodníka s cennými papiermi, vyústilo v roku 2010 do nedostupnosti ňou vložených prostriedkov do Družstva, pričom banka svojou nečinnosťou a ľahostajným prístupom k svojim kompetenciám zapríčinila aj to, že už nemohla rozpoznať riziko svojej investície, resp., že túto investíciu jej banka svojim zanedbaným dohľadom ani v minimálnej možnej miere neochránila. Poukázala na skutočnosť, že Národná banka Slovenska tým, že dňa 4. marca 2011 obchodníkovi s cennými papiermi odňala licenciu na činnosť a Družstvu zakázala činnosť v roku 2011, potvrdila dlhodobé porušovanie zákona o cenných papieroch, z čoho vyplýva tolerovanie porušovania právnych predpisov minimálne od roku 2008 do roku 2011 Národnou bankou Slovenska. Vo svojom odvolaní ďalej uviedla, že Národná banka Slovenska rozhodnutím zo dňa 30. mája 2011, č. F.-XXXXX-X/XXXX, právoplatným dňa 18. júla 2011 zakázala Družstvu predaj majetkových hodnôt z dôvodu neaktuálnosti Prospektu investícií s tým, že Národná banka Slovenska ustálila trvanie neaktuálnosti Prospektu až od mája 2010 účelovo, nakoľko údaje zahrnuté do Prospektu boli v skutočnosti neaktuálne dlhodobo pred májom 2010, späť k 31. decembru 2006, kedy došlo v sídle Národnej banky Slovenska dňa 27. augusta 2007 k stretnutiu s poverenými členmi predstavenstva Družstva za účelom prerokovania nezrovnalostí a problémov v jeho činnosti a údaje o subjektoch, s ktorými je Družstvo majetkovo prepojené, boli neaktuálne minimálne od 1. októbra 2009 a údaje o majetkových aktívach, ktoré sa majú nadobudnúť z peňažných prostriedkov nadobudnutých na základe verejnej ponuky majetkových hodnôt a základné strategické zámery podnikateľskej činnosti Družstva, boli neaktuálne už k 31. decembru 2006 z čoho vyplýva, že Družstvo svojim konaním porušovalo ust. § 129 ods. 3, v spojení s § 128 ods. 1 písm. b/, c/ a h/ a § 125c ods. 1, v spojení s § 127 ods. 4 zákona o cenných papieroch od 31. decembra 2006, avšak Národná banka Slovenska voči Družstvu úradne zasiahla až v máji 2011, kedy činnosť Družstva zakázala. Uviedla, že existujúce konkurzné konanie samo osebe nevyklučuje možnosť podať veriteľom, ktorý si prihlásil svoju pohľadávku do konkurzu, návrh na náhradu škody proti štátu a nerobí takýto návrh predčasným, pretože je povinnosťou súdu v konaní o náhradu škody skúmať, či aktuálny stav konkurzného konania objektívne vylučuje možnosť uspokojenia žalobkyne ako veriteľa v konkurznom konaní a ak áno, v akom rozsahu, pričom súd pri tomto hodnotení dokonca nemá čakať až na konečné rozvrhové uznesenie konkurzného súdu (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 11. apríla 2012, sp. zn. 29Cdo/4968/2009), ale je povinný zohľadniť až napr. správy ustanoveného správcu konkurznej podstaty o stave daného konkurzu a preto žiadna platná právna norma neumožňuje vysloviť záver o predčasnosti podania návrhu a to ani vtedy, ak žalobkyňa doposiaľ nemala možnosť vymôcť plnenie od subjektu, ktorý jediný je podľa názoru žalovanej a prvoinštančného súdu povinný jej dané plnenie vrátiť s tým, že ani zák. č. 514/2003 Z.z. nevyžaduje žiadne predchádzajúce vysporiadanie súkromnoprávných vzťahov, ale naopak pripúšťa regresnú náhradu. Uviedla, že ak by prebiehajúce konkurzné konanie vylučovalo podanie občianskoprávnej, či inej žaloby o náhradu škody, potom by zákon o konkurze a reštrukturalizácii podľa žalobkyne fakticky suspendoval Občiansky zákonník, zákon o zodpovednosti za škodu, ako i trestný zákon v platnom znení a to až do doby právoplatného skončenia konkurzného konania a súčasne by to znamenalo, že občianskoprávna zodpovednosť, zodpovednosť štátu, či trestnoprávna zodpovednosť je subsidiárna voči zodpovednosti úpadcu podľa zákona o konkurze. V dôvodoch svojho odvolania poukázala na skutočnosť, že z písomného vyjadrenia správcu konkurznej podstaty o stave konkurzu zo dňa 20. augusta 2013 vyplýva, že v konkurznej podstate nie sú žiadne prostriedky, celý majetok je tvorený hypotetickými pohľadávkami z neukončených súdnych sporov proti Národnej banke Slovenska, Garančnému fondu investícií, či poisťovni Chartis Europe a iným odporcom a preto aktuálny stav konkurzu vylučuje jej možnosť svoju pohľadávku z konkurzu uspokojiť. Namietla, že zo zápisníc o pojednávaní pred prvoinštančným súdom vyplýva, že listinné dôkazy vyžiadané prvoinštančným súdom, resp. predložené účastníkmi konania neboli riadne

vykonané spôsobom podľa § 129 ods. 1 O.s.p., s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. januára 2012, sp. zn. 6 MCdo 11/2010.

3. Žalovaná vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedla, že navrhuje rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdiť, nakoľko prvoinštančný súd vo veci vykonal rozsiahle dokazovanie za účelom spoľahlivého zistenia skutkového a právneho stavu veci s poukazom na skutočnosť, že z jeho činnosti boli súdu známe aj iné dôležité skutočnosti z dôvodu prebiehajúcich konaní v skutkovo a právne analogických veciach na súde prvej inštancie. Nesúhlasila s tvrdením žalobkyne, že je povinnosťou všeobecného súdu dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, keď aj podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR všeobecný súd musí dať odpoveď na tie otázky nastolené účastníkom konania, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania a odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 241/07). Uviedla, že podstatou práva na spravodlivé konanie nie je právo na úspech v konaní a teda právo na rozhodnutie zodpovedajúce názorom a predstávam žalobkyne a preto jej tvrdenie, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti považuje za *denegatio iustitiae*, je účelové. Žalovaná vo svojom vyjadrení uviedla, že žalobkyňa sa účelovo snaží dodatočne navrhovať vykonanie ďalších právne irelevantných dôkazov, ktoré iba odďaľujú vydanie rozhodnutia vo veci a zároveň sa snaží vyfabulovať fiktívnu existenciu jej údajného nesprávneho postupu a tiež fikciu kedy sa tak stalo, pretože údajný nesprávny úradný postup nebol preukázaný a neexistuje s tým, že žalobkyňa nevyužila všetky možnosti na uplatnenie a vymoženie svojho nároku, pretože nepodala žiadny návrh proti členom predstavenstva ani členom kontrolnej komisie Družstva, ktorí boli zodpovední za jeho riadenie, za hospodárenie a nakladanie s jeho majetkom. Poukázala na skutočnosť, že kompetencie Národnej banky Slovenska pri vykonávaní dohľadu nad dohliadanými subjektmi sú dané platnými právnymi predpismi a ich medze vyplývajú aj z Ústavy SR a konštantnej súdnej judikatúry, podľa ktorej všetky orgány verejnej moci môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach, v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, pričom je vylúčený extenzívny výklad (interpretácia) týchto ústavných princípov vyplývajúcich z článku 2 ods. 2 Ústavy SR s tým, že Národná banka Slovenska postupovala v súlade s Ústavou SR a platnými právnymi predpismi, nebola nečinná, nespôsobilá žiadne prietahy a pri svojom postupe voči Družstvu a aj obchodníkovi s cennými papiermi dodržiavala zákonné pravidlá, zakotvené ustanoveniami zákona o dohľade a zákona o cenných papieroch. Žalovaná vo svojom vyjadrení uviedla, že žalobkyňa mohla požiadať Národnú banku Slovenska o vysvetlenie jej zákonom zverených kompetencií v oblasti dohľadu nad finančným trhom a muselo jej byť známe, že s investíciou je spojené aj riziko a doterajší alebo propagovaný výnos nie je zárukou budúcich výnosov s tým, že Národná banka Slovenska môže ukladať sankcie dohliadanému subjektu len za také porušenie a neplnenie povinností, ktoré sú dohliadanému subjektu uložené zákonom a ktoré zároveň patria do pôsobnosti a kompetencií orgánu dohľadu a až od účinnosti novelizovaného ust. § 129 ods. 3 zákona o cenných papieroch, teda až od 1. júna 2010, boli povinnosti vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt rozšírené tak, že Družstvo ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt malo zákonom uloženú aj povinnosť dodržiavať schválený Prospekt investície a teda až odvtedy mohla Národná banka Slovenska dohľadať, či Družstvo schválený Prospekt investície dodržiava. Uviedla, že povinnosť aktualizovať Prospekt investície bola stanovená vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt až od 1. januára 2009, na základe novelizovaného ust. § 127 ods. 4 zákona o cenných papieroch v znení zák. č. 558/2008 Z.z. a počas celej doby od vyhlásenia verejnej ponuky majetkových hodnôt, štatutárny zástupca vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt nepretržite zodpovedal a zodpovedá investorom za pravdivosť a úplnosť údajov v Prospekte investície a informácie a podklady, ktoré má Národná banka Slovenska zisťovať v rámci predmetu dohľadu, sa vždy vzťahujú výlučne ku konkrétnemu druhu dohliadaného subjektu so zohľadnením jeho zákonom uložených povinností. Poukázala na skutočnosť, že žiaden zákon neukladal vyhlasovateľom verejnej ponuky majetkových hodnôt žiadne povinnosti v oblasti obmedzenia a rozloženia rizík ani krytia, na rozdiel od iných dohliadaných subjektov, a preto reálne neexistujúce povinnosti Družstva nemohla Národná banka Slovenska kontrolovať, nakoľko vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt mal v súvislosti s rizikom iba jednu informačnú povinnosť podľa ust. § 129 ods. 1 písm. b/ zákona o cenných papieroch, ktorá spočívala v tom, že zverejnené alebo hromadne používané oznámenie o verejnej ponuke majetkových hodnôt muselo obsahovať taktiež upozornenie, z ktorého vyplývalo, že s touto investíciou je spojené aj riziko a doterajší alebo propagovaný výnos nie je zárukou budúcich výnosov a preto za dodržiavanie Prospektu investície Družstva bolo aj voči

členom družstva vždy zodpovedné predstavenstvo ako štatutárny orgán, a to bez ohľadu na fakt, či vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt táto povinnosť bola alebo nebola osobitne zákonom uložená. Žalovaná uviedla, že Národná banka Slovenka mohla kontrolovať len to, či si Družstvo plní informačné povinnosti o verejných ponukách majetkových hodnôt, a to, či informácie zverejňované Družstvom obsahujú náležitosti predpísané zákonom a či Družstvo ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt zverejňuje finančné správy v zmysle bývalého ust. § 130 zákona o cenných papieroch, pričom tieto informácie Národná banka Slovenska nepotvrdovala a ani nemohla potvrdzovať, pretože mohla postupovať len v súlade s bývalými ustanoveniami § 129 a § 130 zákona o cenných papieroch a nemohla potvrdzovať správnosť finančných ukazovateľov Družstva. Nesúhlasila s tvrdením žalobkyne, že vo vzťahu k Družstvu bola Národná banka Slovenska nečinná, nakoľko vydala relevantné rozhodnutia, pričom sa nedopustila žiadnych prietahov v konaní a postupovala v rámci jej oprávnení a v súlade so zákonom o cenných papieroch, zák. č. 747/2004 Z. z. o dohľade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ako aj Ústavou SR. Vo vzťahu k rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 29Cdo/4968/2009 žalovaná uviedla, že tento primárne rieši problematiku zodpovednosti iných subjektov ako štátu a iba sekundárne a marginálne sa zaoberá zodpovednosťou za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci a z jeho odôvodnenia zároveň vyplýva, že akokoľvek inak nie je možné zmiešavať posúdenie otázky vzniku škody pri zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci s otázkou zodpovednostných nárokov osôb uvedených v ust. § 3 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní a preto zodpovednosť štátu v prípade, ak existuje iný dlžník, je zodpovednosť subsidiárna a tiež objektívna, ktorej sa štát nemôže zbaviť, a preto musia byť najskôr využité všetky zákonné možnosti veriteľa voči iným dlžníkom a následne musia byť jednoznačne a nespochybniteľne preukázané všetky tri predpoklady tejto zodpovednosti za škodu, ktoré musia byť splnené súčasne. Uviedla, že skutočná existencia pohľadávky žalobkyne a jej výška voči Družstvu sa bude zisťovať v rámci incidenčných súdnych konaní, pokiaľ ich správca konkurznej podstaty Družstva neuzná skôr a až následne, ak pohľadávka žalobkyne voči Družstvu nebude uspokojená v rámci konkurzu, môže žalobkyni vzniknúť škoda. K námietke žalobkyne, že v konkurze na majetok Družstva a v súvisiacich incidenčných súdnych konaniach ani jeden a pol roka od vyhlásenia konkurzu nemajú veritelia ani len zistené pohľadávky, poukázala na písomné vyjadrenie správcu konkurznej podstaty Družstva zo dňa 14. septembra 2011, v ktorom správca konkurznej podstaty konštatuje katastrofálny stav účtovníctva úpadcu, ktoré bolo vedené len do júla 2010 a po tomto dátume sa v účtovníctve nenachádzajú žiadne účtovné záznamy, účtovné doklady sú v neporiadku, mnohé z nich chýbajú a veľká časť finančných operácií úpadcu bola realizovaná v hotovosti bez riadneho zaznamenania v účtovníctve a pohľadávky neboli popreté z dôvodu, že by boli nedostatočne zdokladované, ale v dôsledku veľmi podozrivého hospodárenia úpadcu v období pred konkurzom. Zároveň uviedla, že v zápisnici o pojednávaní síce nie je osobitne uvedené, že na tomto pojednávaní boli prečítané určité listiny alebo ich presne označené časti, ale z nej jasne vyplýva, že súd prvej inštancie jednotlivé dôkazy, nachádzajúce sa doteraz v súdnom spise, oboznámil a presne špecifikoval o aké doklady išlo s tým, že v súlade s ust. § 121 O.s.p., netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti s tým, že z odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 27. februára 2008, sp. zn. 1Obo/283/2006 vyplýva, že dôkazy, na ktoré účastník dodatočne poukazuje, sú súdu všeobecne známe, pretože účastník viedol desiatky sporov na rovnakom skutkovom a právnom základe voči rôznym dlžníkom, takže dokazovanie v tomto smere nebolo potrebné vykonať, pričom žalovanej je známe, že na Okresnom súde Bratislava I sú proti nej vedené stovky sporov na rovnakom skutkovom a právnom základe a vo všetkých sporoch majú žalobcovia rovnakého právneho zástupcu.

4. Odvolací súd rozsudkom zo dňa 23.07.2015, č. k. 10Co/210/2015-259, 10Co/211/2015 rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá potvrdil a žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Zároveň odvolací súd potvrdil i uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým bola žalobkyni uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie v sume 20,- eur.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky na dovolanie žalobkyne uznesením zo dňa 31.01.2017, č. k. 1Cdo/1083/2015-293 rozsudok odvolacieho súdu vo výroku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti a vo výroku o náhrade trov odvolacieho konania zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie. Dovolanie žalobkyne proti výroku, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o poplatkovej povinnosti žalobkyne, odmietol. Dovolací súd konštatoval, že žalobkyni bola odňatá možnosť konať pred súdom a bolo porušené jej právo na spravodlivý proces z

dôvodu, že odvolací súd neumožnil žalobkyni reagovať na vyjadrenie žalovanej k odvolaniu žalobkyne. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bolo stranám sporu doručené dňa 13.03.2017.

6. Súd prvej inštancie následne v intenciách rozhodnutia dovolacieho súdu prípisom zo dňa 12.09.2017 zaslal žalobkyni vyjadrenie žalovanej k jej odvolaniu s tým, aby sa v lehote 10 dní k nemu písomne vyjadrila. Výzva súdu bola žalobkyni doručená dňa 18.09.2017 (č.l. 299). Žalobkyňa sa k vyjadreniu žalovanej v uvedenej lehote, ani do rozhodnutia dovolacieho súdu, písomne nevyjadrila.

7. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), opätovne preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

8. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozsudku (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav vecí, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil.

9. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa bola členkou PODIELOVÉHO DRUŽSTVA SLOVENSKE INVESTÍCIE, Poľná č. 1, Bratislava, IČO: 35 784 717 (ďalej „Družstvo“), toho času v konkurze vyhlásenom uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 11. apríla 2011, č. k. 3K/95/2010 - 21, právoplatným dňa 5. mája 2011, pričom v dôsledku žiadosti žalobkyne o zrušenie členského podielu podanej Družstvu dňa 05.01.2011, došlo na k zániku jej členstva v Družstve a vznikol jej nárok na vyplatenie vyrovnacieho podielu vo výške 47.907,41 eur s tým, že žalobkyni bola vystavená zmenka na videnie v hodnote jej vyrovnacieho podielu.

10. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že dňa 2. júna 2008 bola medzi Družstvom ako klientom a obchodnou spoločnosťou CAPITAL INVEST, o.c.p., a.s. v likvidácii, Poľná č. 1, Bratislava, IČO: 35 828 749 (ďalej „obchodník s cennými papiermi“), ako obhospodarovateľom uzavretá Zmluva o riadení portfólia podľa ust. § 43 zák. č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „Zmluva“), predmetom ktorej podľa článku I. bod 2 Zmluvy bol záväzok obchodníka s cennými papiermi hospodáriť s portfóliom Družstva, pravidelne sledovať a vyhodnocovať spravované portfólio, obstarávať predaj cenných papierov z portfólia, nákup cenných papierov a prvé nadobudnutie cenných papierov od emitenta do portfólia Družstva, v súlade so schválenými prospektami investícií, uschovávať a spravovať cenné papiere nachádzajúce sa v portfóliu Družstva, uskutočňovať optimalizáciu a taktické zmeny v portfóliu Družstva a poskytovať mu konzultácie a finančné analýzy, pričom podľa Prílohy č. 2 k Zmluve sa obchodník s cennými papiermi zaviazal zabezpečiť mieru zhodnotenia Družstva vo výške 8 % ročne.

11. Medzi stranami nebolo sporným, že po výpovedi Zmluvy zo dňa 30. marca 2010 zo strany obchodníka s cennými papiermi, Národná banka Slovenska rozhodnutím zo dňa 21. decembra 2010, č. F.-XXXX-X/XXXX, odobrala obchodníkovi s cennými papiermi povolenie na poskytovanie investičných služieb, potvrdeným rozhodnutím Bankovej rady Národnej banky Slovenska zo dňa 1. marca 2011, č. M. - XXX/XXXX (ďalej „rozhodnutie o odobratií povolenia“) a rozhodnutím zo dňa 30. mája 2011, č. F.-XXXXX-X/XXXX, Národná banka Slovenska zakázala Družstvu predaj majetkových hodnôt (ďalej „rozhodnutie o zákaze činnosti“) podľa ust. § 144 ods. 4 písm. c/ zák. č. 566/2001 Z. z. z dôvodu porušenia § 129 ods. 3, v spojení s ust. § 128 ods. 1 písm. b/, c/, h/ zák. č. 566/2001 Z. z. a ust. § 125c ods. 1, v spojení s § 127 ods. 4 zák. č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej „zák. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch“).

12. V posudzovanej veci sa žalobkyňa žalobou podanou na súd prvej inštancie dňa 30. decembra 2011 domáhala uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť jej škodu v sume 47.907,41 eur s 9,25 % úrokom z omeškania ročne od 19. apríla 2011 do zaplatenia, ktorá jej vznikla v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom Národnej banky Slovenska, špecifikovanom v podanej žalobe a doplnenom v podaní zo dňa 25.11.2013, ktorý spočíval v tom, že Národná banka Slovenska oneskorene zistila neaktuálnosť Prospektu investícií Družstva, keď Družstvo porušovalo ust. § 129 ods. 3, v spojení s ust. § 128 ods. 1 písm. b/, c/, h/ a ust. § 125c ods. 1, v spojení s ust. § 127 ods. 4 zák. č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a Národná banka Slovenska zasiahla až v máji 2011, kedy vydaním rozhodnutia o zákaze

činnosti, zakázala Družstvu činnosť, hoci neaktuálnosť Prospektu investícií bola už od 31. decembra 2006, v prijatí nedostatočných opatrení zo strany Národnej banky Slovenska po 24. auguste 2007, kedy pri kontrole Družstva zistila, že z hľadiska rizikovosti portfólia, má portfólio nedostatočne rozložené, t. j., že Družstvo malo všetky získané peňažné prostriedky investované v subjekte personálne a majetkovo prepojenom s obchodníkom s cennými papiermi, pričom rizikovosť rozloženia portfólia je jedným z najdôležitejších ukazovateľov, ktoré Národná banka Slovenska pri výkone dohľadu sleduje a má sledovať, Národná banka Slovenska prijala od 20. augusta 2008 do 4. marca 2011, kedy nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie o odobratií povolenia, nedostatočné opatrenia a zapríčinila, že žalobkyňa nemohla rozpoznať riziko svojej investície už skôr, najmä po zisteniach, že obchodník s cennými papiermi poskytol Družstvu investičnú službu, ktorú mu poskytovať nemohol.

13. V posudzovanej veci sa žalobkyňa voči štátu domáha náhrady škody, ktorá jej mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom Národnej banky Slovenska podľa zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej „zák. č. 514/2003 Z. z.“).

Hmotnoprávnym základom pre uplatnenie práva žalobkyne na náhradu škody je ust. § 9 zák. č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom má povahu objektívnej zodpovednosti, ktorej sa nemožno zbaviť a ktorá je založená na súčasnom (kumulatívnom) splnení troch podmienok, ktorými je nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Prvotnou podmienkou pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je existencia nesprávneho úradného postupu, ktorý zákon č. 514/2003 Z. z. v ustanovení § 9 bližšie vysvetľuje tak, že za nesprávny úradný postup je potrebné považovať aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Podľa konkrétnych okolností toho - ktorého prípadu, môže však ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie štátneho orgánu alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti. Úradný postup nie je spravidla možné v právnom predpise upraviť do najmenších podrobností a preto je potrebné správnosť úradného postupu posudzovať i z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup štátneho orgánu smeruje. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj nevydanie alebo oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie, lebo znaky nesprávneho úradného postupu má aj nečinnosť štátneho orgánu alebo jeho činnosť, ktorá nie je vykonaná v stanovenej lehote alebo v lehote, ktorá zodpovedá právu na prejednanie veci bez zbytočných prietahov (článok 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky).

Ani vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) medzi nesprávnym úradným postupom a škodou zákon č. 514/2003 Z. z. nevysvetľuje. V právnej teórii sa týmto vzťahom označuje priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nesprávnym úradným postupom a škodou vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva, pričom otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach. Právnym posúdením je vymedzenie, medzi ako ujmu (ako následkom) a ako skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Pre posúdenie vzniku zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je náhrada požadovaná. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmu poškodeného (pokiaľ vznikla) a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne) sa zisťuje príčinná súvislosť. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala. Pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku; časová súvislosť ale napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti. V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza

následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušený; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu.

Príчинná súvislosť (kauzálny nexus) je podstatným prvkom zodpovednostnej skutkovej podstaty. Vyžaduje sa, aby protiprávne konanie (delikt, nezákonné rozhodnutie, nesprávny úradný postup) a vznik škody boli v logickom slede (nexus = spojenie, súvislosť, sled), teda, aby protiprávne konanie bolo príčinou a vznik škody vrátane jej rozsahu následkom tejto príčiny. Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, či okolnosti nasvedčujúcej jej existencii; príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku a túto nemožno riešiť vo všeobecnej rovine, ale vždy v konkrétnych súvislostiach. Príčinou vzniku škody môže byť len také konanie (alebo opomenutie), bez ktorého by škodný následok nevznikol. Základom je úvaha (test *conditio sine qua non* spoločný pre takmer všetky právne systémy Európskej únie), či by škodlivý následok nastal bez konania škodcu. Ak by tomu tak bolo, príčinná súvislosť by daná nebola. Podľa teórie tzv. adekvátnej príčinnej súvislosti, príčinná súvislosť je daná vtedy, ak je škoda podľa všeobecnej povahy, obvyklého chodu vecí a skúseností adekvátnym dôsledkom protiprávneho úkonu. Súčasne však musí byť preukázané, že škoda by bez tejto príčiny nebola nastala a existenciu príčinnej súvislosti zisťuje súd, ktorý so zreteľom na konkrétne okolnosti vyhodnocuje, či tu príčinná súvislosť je alebo nie. Pri riešení otázky príčinnej súvislosti je právnym posúdením vecí vymedzenie, medzi akou ujmom (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Pre posúdenie zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je požadovaná náhrada.

14. Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

Z dikcie citovaných zákonných ustanovení teda vyplýva, že škoda ako kategória občianskeho práva sa chápe ako ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná v peniazoch, t.j. všeobecným ekvivalentom a je napravitelná poskytnutím majetkového plnenia, teda poskytnutím predovšetkým peňazí. Skutočnou škodou (*damnum emergens*) sa rozumie ujma, ktorá musí spočívať v zmenšení majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou. Podľa ustanovenia odseku 1 sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk. Ušlý zisk je v podstate ušlým majetkovým prospechom a spočíva v nenastalom zväčšení (rozmnžení) majetku poškodeného, ktoré by bolo možné dôvodne očakávať s ohľadom na pravidelný beh vecí, nebyť škodnej udalosti. Poškodený je povinný vznik škody preukázať, v súdnom konaní ho preto zaťažuje dôkazné bremeno o tom, že škoda vznikla.

Nevyhnutným predpokladom pre záver o tom, že postup Národnej banky Slovenska v preskúmvanej veci bol nesprávny, je normatívne vyjadrenie „správneho úradného postupu“ a zistenie, že Národná banka Slovenska tento postup nezachovala s tým, že v posudzovanej veci nesprávny úradný postup odporcu mal spočívať aj v tom, že Národná banka Slovenska oneskorene zistila neaktuálnosť Prospektu investícií Družstva.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že ak v posudzovanej veci úradným postupom je postup Národnej banky Slovenska ako orgánu štátu súvisiaci s výkonom štátnej (verejnej) moci, ktorý sa dotýka navrhovateľky, predovšetkým jej individuálnych práv a povinností, tak neobstojí jej námietka spočívajúca v tvrdení, že povinnosťou Národnej banky Slovenska bolo dohliadať na aktualizáciu Prospektu investícií.

15. Povinnosť aktualizovať Prospekt investície bola Družstvu uložená s účinnosťou až od 1. januára 2009 na základe novelizovaného ustanovenia § 127 ods. 4 zák. č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch, v spojení s ust. § 125c ods. 1. zák. č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch, a preto sa na Národnú banku Slovenska nemohla vzťahovať povinnosť dohliadať na aktuálnosť Prospektu investícií realizovaných pred týmto dátumom, t. j. pred 1. januárom 2009, z čoho vyplýva, že ak v rozhodnom období, t. j. do novelizácie zák. č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch vykonanej zák. č. 558/2008 Z.z., neexistovala samotná povinnosť Družstva aktualizovať Prospekt investícií, je z povahy veci vylúčený dohľad zo strany

Národnej banky Slovenska v tomto smere z dôvodu, že nebolo možné kontrolovať povinnosť, ktorá sama o sebe v rozhodnom čase ani neexistovala.

Odvolačný súd považuje za potrebné poukázať aj na skutočnosť, že Družstvo ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt malo zákonom uloženú povinnosť dodržiavať schválený Prospekt investície až od 1. júna 2010, kedy boli novelou ustanovenia § 129 ods. 3 zák. č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch, vykonanej zák. č. 129/2010 Z. z. rozšírené povinnosti družstva a preto pokiaľ Družstvo od 31. decembra 2006 do 1. júna 2010 zo zákona takúto povinnosť nemalo, nemohla Národná banka Slovenska skúmať ani túto povinnosť prostredníctvom výkonu dohľadu, keď Družstvo samo o sebe nebolo povinné Prospekt investície dodržiavať.

Nebolo možné sa stotožniť ani s námietkou žalobkyne o povinnosti Národnej banky Slovenska v oblasti skúmania rizikovosti portfólia Družstva, nakoľko zákon č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch neukladal vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt v tomto smere žiadne povinnosti a preto ani Národnej banke Slovenska z neho nevyplývala povinnosť, ktorá by jej ako povinnému subjektu takúto povinnosť ukladala. Je nepochybné, že ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv subjektu, avšak na druhej strane nemožno prehliadať, že štát je povinný striktné dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii vo svetle presne zákonom stanovených povinností Národnej banky Slovenska a štát by sa nemohol zbaviť zodpovednosti za postup Národnej banky Slovenska iba v prípade, ak by sa jeho postup ukázal mylným, zasahujúcim do základných práv navrhovateľky, ktorý však nemôže vychádzať z toho, ako takýto postup navrhovateľka vyhodnotila, ale musí vychádzať výlučne z toho, že nemožno prisúdiť Národnej banke Slovenska pri aplikácii zákonov viac povinností ako tých, ktoré jej konkrétnym spôsobom vyplývajú zo zákona, čo je proporcionálne s tým, že nemožno poskytovať ochranu štátnemu orgánu, ktorý si prisvojí pri aplikácii zákona viac práv.

16. Z obsahu Zmluvy uzavretej medzi Družstvom a obchodníkom s cennými papiermi vyplýva, že jej podstatou bol výkon finančných operácií za účelom obhospodarovania cenných papierov a iných finančných nástrojov a iných operácií súvisiacich s riadením portfólia družstva, čo v praxi znamenalo, že obchodník s cennými papiermi obchodoval vo vlastnom mene na účet Družstva, čiže riziko nieslo samotné Družstvo, ktoré bolo iniciátorom celého obchodu Družstva, ktoré dávalo pokyny na nákup, či predaj toho ktorého finančného nástroja (článok III bod 1 písm. c/ Zmluvy, v spojení s § 5 zák. č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch). V danom prípade išlo o služby, ktoré Družstvo ako klient obchodníka s cennými papiermi využívalo na vlastné riziko s vedomím, že ziskovosť uvedených operácií nie je zaručená a navrhovateľka si ako členka Družstva, ktoré za týmto účelom zhodnocovalo portfólio, musela byť vedomá, že vývoj na finančných trhoch nemožno s istotou predpovedať a odhadnúť, čo je podstatným znakom týchto obchodov prostredníctvom obchodníkov s cennými papiermi s tým, že až do rozhodnutia Národnej banky Slovenska zo dňa 21. decembra 2010, č. F.-XXXX-X/XXXX, ktorým odobrala obchodníkovi s cennými papiermi povolenie na poskytovanie investičných služieb, potvrdeným rozhodnutím Bankovej rady Národnej banky Slovenska zo dňa 1. marca 2011, č. M. - XXX/XXXX, vykonával obchodník s cennými papiermi túto činnosť ako regulovanú Národnou bankou Slovenska a činnosť Družstva, ktorého bola žalobkyňa v rozhodnom čase členkou, spĺňala znaky investovania s finančnými prostriedkami, disponibilnými za účelom ich zhodnotenia, pričom táto forma nakladania s vlastným majetkom je spôsob zhodnocovania na vlastné riziko, riziko v zmysle neistého výnosu z realizovaného finančného investovania; a zodpovednosť štátu nemôže nahrádzať primárnu zodpovednosť obchodníka s cennými papiermi voči Družstvu, či sekundárnu zodpovednosť Družstva voči žalobkyňi.

17. Nebolo možné stotožniť sa ani s námietkou žalobkyne o nedostatočných opatreniach Národnej banky Slovenska na nápravu protiprávneho stavu po zistení závažných pochybení obchodníka s cennými papiermi pri činnosti voči Družstvu, nakoľko odhliadnuc od aktívneho prístupu Národnej banky Slovenska k obchodníkovi s cennými papiermi, preukázaného jej rozhodnutím zo dňa 8. januára 2008, č. F. - XXXX/X/XXXX, ktorým uložila obchodníkovi s cennými papiermi pokutu vo výške 16.596,96 eur (500.000,- Sk), kedy po zrušení a vrátení veci na ďalšie konanie Bankovou radou Národnej banky Slovenska, opätovne rozhodnutím zo dňa 20. augusta 2008, č. F.-XXXX-X/XXXX, uložila obchodníkovi s cennými papiermi pokutu vo výške 9.958,18 eur (300.000,- Sk) a následne rozhodnutím zo dňa 21. decembra 2010, č. F.-XXXX-X/XXXX, ktorým odobrala obchodníkovi s cennými papiermi povolenie na poskytovanie investičných služieb, odvolací súd považuje za dôležité zdôrazniť nasledovné.

18. Žalobkyňa sa nemôže v konaní domáhať náhrady škody titulom nesprávneho úradného postupu, ktorý má spočívať v takom pochybení v postupe Národnej banky Slovenska, ktoré sa týkajú hmotnoprávneho posúdenia veci; keď takéto hmotnoprávne pochybenia sa môžu priamo odraziť v obsahu rozhodnutí Národnej banky Slovenska, nakoľko nie je možné za nesprávny úradný postup považovať to, keď výklad zákona, právne posúdenie veci, či aplikácia zákona na daný skutkový stav zo strany štátneho orgánu sú odlišné od tých, aké očakáva ten účastník, koho práv či právom chránených záujmov sa má rozhodnutie dotýkať.

19. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie, že Národná banka Slovenska svojím postupom neporušila svoje povinnosti, keďže pri výkone verejnej moci postupovala v rozsahu svojich kompetencií daných jej zákonom, nedopustila sa pri svojom rozhodovaní žiadneho excesu a ani nepostupovala spôsobom nezlučiteľným s ochranou základných práv a ľudských slobôd, a preto jej postup nie je možné kvalifikovať ako nesprávny podľa zák. č. 514/2003 Z.z.

20. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že postup Národnej banky Slovenska bol v súlade s článkom 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe Ústavy, v jej medziach, v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon a preto pokiaľ Národná banka Slovenska zisťovala podmienky a predpoklady pre vydanie vyššie uvedených rozhodnutí, za týmto účelom nepochybne zhromažďovala podklady (dôkazy), hodnotila zistené skutočnosti, tieto právne posúdila a iné opatrenia, ktoré od Národnej banky Slovenska žalobkyňa očakávala a namietala ich nedostatočnosť, nemôžu byť na ujmu žalovanej. V daných prípadoch išlo o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu rozhodnutí a prípadné nesprávnosti a vady pri tomto zisťovaní podkladov a pri ich posudzovaní sa potom prejavia práve v obsahu rozhodnutia a z hľadiska zodpovednosti štátu môžu zakladať jeho zodpovednosť za nezákonné rozhodnutie, pričom žalobkyňa v priebehu celého konania pred súdom prvého stupňa vytýkala len nesprávny úradný postup Národnej banky Slovenska a pochybenia, či nedostatky spočívajúce v tom, že Národná banka Slovenska pred svojím rozhodnutím nesprávne (nedostatočne) vyhodnotila podmienky pre jeho vydanie, je možné posudzovať v rámci tzv. nezákonného rozhodnutia. Všetky uvedené rozhodnutia však boli vydané v súlade so zákonom, neboli zrušené a majú povahu tzv. zákonného rozhodnutia s tým, že žalobkyňou tvrdený nesprávny úradný postup žalovanej, v konaní nepreukázala s poukazom na skutočnosť, že nedostatočnosť opatrení prijatých Národnou bankou Slovenska, podľa názoru žalobkyne, bez opory v zákone, podľa jej subjektívneho presvedčenia, sa nemusia vždy legitímne zhodovať s objektívnou realitou.

21. V súvislosti s vyhlásením konkurzu uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 11. apríla 2011, č. k. 3K/95/2010 - 21, právoplatným dňa 5. mája 2011 na majetok Družstva ako úpadcu, odvolací súd uvádza, že nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom voči žalovanej môže byť v občianskom súdom konaní uplatnený až vtedy, ak žalobkyňa nemohla dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky v konkurznom konaní; a nakoľko si žalobkyňa pohľadávku, ktorá je predmetom tohto sporu uplatnila v konkurznom konaní, škoda jej ešte nevznikla, a preto nemôže byť daná zodpovednosť štátu za škodu. Nárok na náhradu škody od štátu by mohla žalobkyňa úspešne uplatniť iba vtedy, ak by preukázala, že sa bezúspešne domáhala jej vydania v konkurznom konaní, nakoľko existencia pohľadávky uplatnená v konkurznom konaní vylučuje vznik škody ako majetkovej ujmy a tým aj konkurenciu právnej úpravy zodpovednosti za škodu s právnou úpravou konkurzu. Z uvedeného vyplýva, že v prejednávanej veci nie je daný ani ďalší predpoklad zodpovednosti štátu za škodu, a to existencia samotnej škody (analogicky rozhodnutie Najvyššieho súdu zo dňa 31. mája 2006, sp. zn. 4 Cdo 199/2005, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Cz/110/84, publikované pod č. 4/87 vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, je stále použiteľné).

22. Nebolo možné sa stotožniť ani s námietkou žalobkyne v podanom odvolaní, týkajúcou sa procesného pochybenia súdu prvej inštancie, ktorý na pojednávaní nevykonal dokazovanie listinnými dôkazmi predpísaným spôsobom, nakoľko z obsahu zápisnice o pojednávaní pred prvoinštančným súdom dňa 08.12.2014 vyplýva, že súd prvej inštancie strany sporu riadne oboznámil s obsahom listinných dôkazov a vyjadrení, nachádzajúcich sa v spise (č. I. 185 spisu).

23. S poukazom na citované ustanovenie a za stavu, keď súd prvej inštancie v danom prípade v potrebnom rozsahu pre rozhodnutie vo veci samej zistil skutkový stav, vykonaním potrebných a stranami sporu navrhnutých dôkazov, a keď žalobkyňa v odvolaní neuviedla žiadne skutočnosti, resp. tvrdenia, s ktorými by sa nebol súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku dôsledne vysporiadal a následne takto riadne zistený skutkový stav aj správne právne posúdil, tzn., že na správne zistený skutkový stav aplikoval zodpovedajúce zákonné ustanovenia, odvolací súd tento rozsudok v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p.

24. Odvolací súd súčasne poukazuje na to, že rozhodnutie odvolacieho súdu nevyžadovalo potrebu doplnenia, príp. zopakovania dokazovania na pojednávaní, nakoľko súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu (t. j. potrebnom pre rozhodnutie) zistil skutkový stav veci.

25. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p., v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že hoci bola žalovaná úspešná v odvolacom konaní, nepriznal jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko je žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- c/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- d/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- e/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne / dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).